

ΜΟΗΜΗΡΙ ΕΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΟ ΣΟΥΗΣ

“Εβδομον κι’εκοστόν μετρούνης χρόνον
εδρεύομεν’σ’την γην τών Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ενδεκα χίλια κι’ένιακόσια,
ελο για την’Ανόρθωσι θα περνοβίν’ή γι’ώσσα.

“Εκτ’Ιουνίου κι’εικοστή,
βράσις και δρρασις αίσθητή.

Χίλια κι’έβδομηνηκείη και συγχρώως εκατό,
κι’έλοι λέν για τόν’Αβρωφ,νέο μεζ θωρακωτό.

**‘Η Ψύλινη παρέα
κάτω’σ’τόν Φαληρέα.**

—
‘Ανόρθωσι παρζίτησα,
Διπλας Βουλαίς χαρέτησα,
και κάθε φιλελεύθερη και δουλική παρέα,
κι’ετράδωξα φομελικώς κατά τόν Φαληρέα.

—
Παρόμοιον τόν Φάληρον σάν πέρου κατά πάντα,
κόσμος διάφορος έκει,
κι’είναι μαγειρία μουσική
των’Ιταλών ή μπάντζα.

—
Σάν πέρου ξανακάθομαι’σ’την ΐδια την γωνιά,
πάλι τραπέζια,κίματτα,και βράμιας με πασά,
ξέδρασις όπως έλλοτε κι’επίδειξις ματαρία,
ένουδογιο,καρονές,Τσελεμεντές,‘Ακταία,
και κώπου κώπου φαίνεται κι’Ανατολίτου φέσι,
κι’ή θάλασσα,βρέ,Περικλή,‘σ’την ΐδια τις την θέσι.

—
Και πάλι μεζ φωτίζει φώς ήλεκτριών απλέτως...
ΐδια τά πάντα...τίποτα δέν άλλαξε κι’έφετος,
μόνον ή Σούδα δέν βρωμζ και δέν σκορπίζει μύρα...
έλλαξε με τόν Σύνταγμα και τούτ’ή κακομοιρα,
κι’έχασε,πατριώτη,
την δόξα τις την πρώτη.

—
Χύνε και τώρα μυρωδιας σάν ή έλλοτε,Σουδίτσα μου,
και λίγανε την μύτη μου,την δόλια την κερδίτσα μου.
Και συ με την’Ανόρθωσι,Σουδίτσα,μήν άλλωζης,
με πρόσζεε την πρώτη σου την βρωμιά να φυλάζεης,

—
κι’έγώ μακράν των’Αθηνών και της Διπλής της Χάβρας
ν’άπολαμβάνω την πνοήν της Σουδιάδος αύρας.

—
‘Εσπερία Σούδας αύρα
με την δρόσον της εσπέρας
πέτα’σ’την Διπλή την Χάβρα,
κι’άναρπίζει πατέρας,
πού κακή τους ψήνει λαύρα,
και κοιμούνται ναρκωμένοι της πατρίδος οι σωτήρες
ώσάν βόες συσφιγκτής.

—
‘Εσπερία Σούδας αύρα φθάσε και μέσ’σ’τη Διπλή
τώρα πού τόν σκάφος πλει
πρός λιμένας όριον
με Λευτέρη θούριον.

—
Θά τους εύρης ξαπλωμένους
εις τας έδρας των και πάλιν,
θά τους εύρης κοιμισμένους
‘σ’τού Μορφέως την άγκαλίαν.

—
Μά χωρίς να διακώφης
καθενός ρουχαλητό,
δρόσιας πατέρων όφει,
όπου σύνους τούς κατώ.

—
Κοιμάσαι με ρουχαλητό και συ,παληρπαλεμένι,
δμως πότε τόν ύπκο σου κανείς δέν τόν πλύνει.

μά σάν κοιμάται Βουλευτής μέσα στὸ Βουλευτήριον
πληρὸν ἢ μήτηρ ἢ Πατὴρ τὸν ὕπνον τοῦ σωτήριον.

Ἐσὺ κοιμάσαι, κουφέλη,
κι εἶσαι τοῦ πόσημι γλεῦτο,
κι αὐτὸς κοιμάται ἐπὶ Βουλῇ
κι ἡ μοῖρα τοῦ δουλεύει.

Κοιμώμαστ', βρέ Περικλῆ, κι ἔμετς οἱ φουκαράδες,
ἀλλ' ὅμως γιὰ τὸν ὕπνον μας γυρεύουμε παράδες.
Αὐτὸς ἐστὶν ἔδρα στρόνταει,
κοιμάται καὶ πληρῶνται.

Σὺ στ' ὄνειρό σου, Περικλῆ, βλέπεις Πτωχοκομετο,
κι ἐκεῖνος ὄνειρεῖται τὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο.
Ἐσὺ ζυπνῆς, μὰ δὲν σοῦ λένικαλά σου ζυπνιτούρμα,
αὐτὸς ζυπνῆ, καὶ παίρνουνε γιὰ χάρι τοῦ σαντούρμα.

Ἵπνος ὕπνου διαφέρει,
Περικλέτο ρεμπσεζήρη.
Ὁ δικὸς μας ὕπνος εἶναι στασιμότης ὀλεθρία,
ὁ δικὸς των ὕπνος εἶναι τῆς πατρίδος σωτηρία.

Ἐσὺ κοιμάσαι σάν κοινὸς
σὲ δρόμο καὶ σὲ σπητὶ,
ζυλένε φωμὸς χήτη.

Κι ἐκεῖνος ρέγγει σάν τρανὸς
μέσα σὲ Βουλευτήριον,
πατρίδος ὕπνωτήριον.

Τῆς μωροδάτης Σουδά τὴν ἀλλαγὴ τραγουδά,
καθόλου δὲν μ' ἀρέσει Φάλλρο δίγως Σουδά.
Χωρὶς αὐτὴν δὲν εἶνε, βρέ Περικλῆ, καμμιά
χάρι καὶ νοστιμιά.

Φάλλρο δίγως Σουδά δὲν εἶν' Ἑλληνικὸ,
Φάλλρο δίγως Σουδά δὲν εἶναι φυσικὸ.
Βράσε τὰς Ἀνορθώσεις καὶ σὺ, βρέ Περικλέτο,
ποῦ θέλουν καὶ τὴν Σουδά νὰ ξεβρωμίσουν φέτο.

Κύτταξ, φιλάτε μου, τὸ χρώμα τῆς θαλάσσης.

Π. — Τὸ βλέπω.

Φ. — Ποία φύσις καὶ τί πανόρηκ πλάσις.

Π. — Ὅθ' φῆς κανένε φοδοκο κι ἄφρησ τὴν ρωμάντζα...
πᾶμε νὰ σὲ κεράσω καμμιά μεσκουλάντζα.

Φ. — Ἀχνίζοντας πηγαίνει τὸ καφερὸ φεγγάρι
κι ἡ θάλασσα ἀργυροῦται μὲ μιά περίσσια χάρι.
Ἀχνίζοντας πηγαίνουν καὶ μερικίσις συχνάτσις
μὲ κατὶ κοιμημέναισις πληρξουσίαν φράτσις.

Π. — Ποιοὶ νᾶνκι τάχ' αὐτοί, βρέ Φασουλή Βαρόνε,
ποῦ παρὰ ἴν' ἄλλοις μὲ τόσο κέφι τρῶνε;

Φ. — Νομίζω τῆς διπλῆς πὼς εἶναι Βουλευταί.

Π. — Κύττα τους, Φασουλή, πὼς τρῶνε πτὶ πατέ.

Φ. — Κι ἐγὼ τοὺς ἀντικρίζω,
καὶ ξαναμακαρίζω
ἐκεῖνις τῆς διπλῆς τοὺς πληρωμένους ὕπνου,
ποῦ παρὰ ἴν' ἄλλοις προτομαζούν δεύπνου.

Συχνὰ περιπλανώμενος ἀνὰ τὴν παραλίαν
σέπτομαι τὴν Ἀνόρωσιν τοῦ κράτους τὴν τελείαν.

Συχνὰ περιπλανώμενος ἐστὶν ἀμμουθῆς τὰ φύκη
μονάχος μου χειροκροτῶ καὶ ξεφωνίζω νίκη.

Ρεμβάζω μὲς ἐστὶν ἀμμουθῆ,
καὶ γελᾷ σας, σκοῦζω μὲ καρδιά,
τῆς Ἀνορθώσεως παιδιᾶ.

Πολὺ συχὰ μὲ πᾶνουνε τὰ φεγγαριάτικα μου,
κι ψάβουν κόκκουσις ἄμμου,
εὐχάσις μεγάλας εὐχουσι καὶ σκοῦζω, μπουνταλῆ:
τόσα τῆς Ἀνορθώσεως νὰ γίνουσι τὰ καλά.

Ζωογονεῖ τὸ στήθος μου λεπτήσις δροσοῦλας πνεύμα,
βλέπω μπροστά τὸ παρελθὸν τυπακαιοῖν πτώμα,
ἐν τούτοις καὶ τῆς Κυρσοσίας δὲν λησμονοῦ τὸ γέμμα,
πούφαγε τὸν περιδρόμο Φιλελευθέρων κόμμα.

Δὲν ξεχνῶ τῶρατὸ βράδου,
πούπιε κι ἔφαγε καλά
μὲς ἐστὸν κῆπο τοῦ Μελα
φιλελευθέρου κοπάδι.

Καὶ τὴν ὄρα ποῦ κοιμώμαι
τὸ πλατάγισμα θυμοῦμαι
τῆς φιλελευθέριας γλώσσας.

Καὶ βαδίζω παρὰ θύνας
δὲν ξεχνῶ μὴτ' ἐκεῖνας
τοῦ Λευτέρη τὰς δηλώσεις.

Καὶ τὸν λόγο τὸν μεγάλο δὲν εἰδέξαμαι μαζέτα,
ποῦ μὲς εἶπε νῆτα σκέτα
πὼς ὁ νόμος εἶναι τῶρα μόνος Βασιλεὺς ἡμῶν
καὶ μικροὶ μεγάλοι θύουν εἰς ἐκεῖνον τὸν βωμόν.

Μὰ κι ἐγὼ ζυλένε μῶμο,
βλέπω Βασιλῆα τὸν Νόμο,
μὰ κι ἐγὼ τὸν βλέπω μῶμο
μόνο Βασιλῆα τοῦ κόσμου.

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Νόμος, ποῦ σ' ὄλους εἶναι τρόμος.

Φ. — Περικλέτο, τί γελᾷς;

Π. — Γιὰ τὸν Νόμο σου μιλῶ.

Π. — Γιὰ τοὺς νόμους σὺν μιλᾷς
πὼς μὲ κάνεις νὰ γελῶ.

Φ. — Ἐστὸν Νόμο δὲν πιστεύεις;

Π. — Πάψε νὰ χωρατεύς.

Φ. — Ἐκεῖνος βασιλεύει πρῶτος σὲ Βασιλεῖς...

μὰ τί γελᾷς, βρέ βλάκα, σὺν Μεριστοφελῆ;

Τῶρα θρίαμβος τὸν στέφει,
δόξασε καὶ σὺ, κενεῖρη,
τὴν Μεγαλειότητά του.

Ὅλοι τᾶχουνε χαλιένα,
καὶ τοὺς πάει τρία κι ἕνα,
καὶ γονυπετοῦν μπροστά του.

Καὶ Ρηγάδες φωτοβόλοι
χάνον μπρῶς του τὴν μιλιά,